

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 976/2014
17.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиље К.З. из З., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из З., против тужене Т.ш. у З., чији је пуномоћник М.М., адвокат из З., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2374/13 од 26.02.2014. године, у седници одржаној 17.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2374/13 од 26.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 407/11 од 21.05.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење тужене број 01-328 од 05.08.2011. године и да се обавезе тужена да врати тужиљу на посао. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка од 202.700,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2013. године до исплате.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2374/13 од 26.02.2014. године, ставом првим изреке, укинута је у одбијајућем делу првостепена пресуда и тужба је одбачена. Ставом другим изреке, преиначено је делимично решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужене да се обавезе тужиља да јој накнади трошкове парничног поступка преко 136.700,00 динара са затезном каматом, док је у преосталом делу одбијена жалба и потврђено решење о трошковима спора.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 399. у вези члана 412. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и

111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код тужене и радила је на радном месту наставника енглеског језика. У дисциплинском поступку који је тужена спровела против тужиле, решењем директора тужене број 01-328 од 05.08.2011. године, тужилца је проглашена кривом због учињених тежих повреда радних обавеза из члана 13. став 1. тачка 15. и 17. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених и изречена јој је дисциплинска мера престанак радног односа. Против наведеног решења тужилца је изјавила приговор, који је одлуком Школског одбора тужене број 01-355 од 30.08.2011. године, одбијен. Тужилца је тужбом у овој правној ствари тражила да се поништи решење директора тужене број 01-328 од 05.08.2011. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиле, док је другостепени суд правилно применио материјално право када је укинуо у одбијајућем делу првостепену пресуду и одбацио тужбу, као недозвољену.

Одредбом члана 145. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 72/09 и 52/11), прописано је да на решење о остваривању права, обавеза и одговорности запослени имају право на приговор органу управљања, у року од осам дана од дана достављања решења директора. Ставом 7. истог члана закона, прописано је да ако орган управљања не одлучи по приговору или ако запослени није задовољан другостепеном одлуком, може се обратити надлежном суду у року од 15 дана од дана истека рока за доношење одлуке, односно од дана достављања одлуке.

Испитујући законитост спорног решења од 05.08.2011. године, другостепени суд је правилно закључио да је тужба недозвољена, с обзиром да тужилца није тражила и поништај одлуке Школског одбора тужене, већ само решења директора тужене (првостепене одлуке), због чега је правилно тужба одбачена. У конкретном случају, утврђено је да је решењем директора тужене од 05.08.2011. године, тужилци изречена мера престанка радног односа, а да је одлуком Школског одбора тужене од 30.08.2011. године, одбијен приговор тужиле. Имајући у виду прописану двостепеност поступка у одлучивању о правима, обавезама и одговорностима запослених у установама васпитања и образовања, а како применом одредбе члана 145. став 7. Закона о основама система образовања и васпитања, тужилца поднетом тужбом у овој правној ствари није тражила и поништај одлуке Школског одбора тужене од 30.08.2011. године, којим је решење директора тужене од 05.08.2011. године постало коначно, то Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да је

тужба недозвољена, због чега је првостепену пресуду укинуо у одбијајућем делу и тужбу одбацио.

Неосновани су ревизијски наводи да је погрешан закључак другостепеног суда јер је тужила поднела приговор против првостепеног решења, сачекала одлуку другостепеног органа и тек након тога поднела тужбу којом тражи поништај решења о отказу уговора о раду, због чега је испоштована процедура која је прописана законом. Сагласно цитираној законској одредби члана 145. Закона о основама система образовања и васпитања, предвиђена је двостепеност у поступку одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених у установама васпитања и образовања, што подразумева и одлуку о престанку радног односа односно отказа уговора о раду. Наиме, предмет тужбеног захтева у судском спору у циљу заштите повређеног права запосленог мора бити коначна одлука послодавца, односно одлука донета поводом приговора запосленог против првостепеног решења (првостепено решење само у случају када послодавац и по истеку законом прописаног рока не донесе одлуку о приговору, применом члана 145. став 7. цитираног закона). При том када је о приговору запосленог одлучено решењем надлежног органа, тада коначну одлуку не чини само другостепена одлука, већ и првостепена одлука која се њоме потврђује, јер другостепена одлука конзумира и одлуку првостепеног органа. Имајући у виду да предмет заштите пред судом морају бити и првостепена и другостепена одлука послодавца, па како тужила није захтевала поништај и одлуке Школског одбора тужене, већ само првостепене одлуке и то решења директора тужене од 05.08.2011. године, правилан је закључак другостепеног суда да је тужба недозвољена.

Тужена је у спору успела, трошкове поступка је тражила и определила преко пуномоћника, па је правилна одлука о трошковима поступка донета у смислу одредбе члана 150. став 1. Закона о парничном поступку. Правилно је другостепени суд закључио када је досудио само нужне и потребне трошкове за вођење ове парнице, због чега су неоснована оваква жалбена указивања тужиле.

На основу изнетог, применом одредбе члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Лидија Ђукић, с.р.**